

eller, om de ogsaa ikke søge det directe, saa dog søge det indirecte ved at skjule deres oeconomiske Forhold, netop derfor er det nødvendigt strengt og omsigtsfuldt at finde de Midler, som ene kunne modvirke disse Tilbøieligheder og ene svække de forskjellige Kræfter, som kunne virke i modsat Retning af en ligelig og retfærdig Bessatning.

Naar der nu maaskee spørges om: Er der dog ikke andre Ting, er der dog ikke visse Forhold, som kunne gjøre det ønskeligt at vedtage dette Lovforslag, uagtet det lider af visse Mangler, saa skal jeg for det Første dertil svare, at det, naar Lovforslaget i den Grad gaar i en anden Retning end den, som kan ansees for den rette, saa maa det være meget vægtige Modgrunde, som skulde bevæge En til at gaar ind paa Lovforslaget, saameget mere som det ikke er et Forslag, som vi tidligere have havt Indkomststatsforslag, nemlig til en midlertidig Lov, men derimod et Forslag til en varig Lov, en Lov, som vi ikke kunne komme bort fra, — hvis den da bliver Lov, — hvormegit vi end selv ønske det, medmindre vi kunne faae Ministerens og det andet Things Samtykke. — Men det kunde dog maaskee være saaledes, at der siden den Tid, da Udvalget forelagde Lovforslaget til 2den Behandling, var skeet Noget, der var af den Betydning, at det kunde opfordre os til nu at gaar ind paa det, uagtet vi dengang maatte ansee os for forpligtede til at være mod Lovforslaget. Men naar jeg seer paa Forslaget, saa seer jeg ikke, at der i det, som det nu foreligger, er foretaget mere end 2 Forandringer, som kunne tillægges nogen- somhelst Betydning. Den ene er den, at der iforgaars er udstemt den stigende Scala, at Folkethinget iforgaars istedetfor den stigende Scala vedtog et Forslag af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), om hvilket den høitagtede Finanzminister sagde, og jeg troer fuldkommen rigtig fra sit Standpunkt sagde, at han nok kunde gaar ind paa det i Principet, men maatte forbeholde sig at see nærmere paa det; thi det er ganske vist, at det i Principet er meget forskjelligt fra det Standpunkt, som Folkethinget tidligere har staaet paa i Modsetning til den høitærede

Finanzminister, men det lider ligesaa vist i sine Enkeltheder af Mangler, saa at jeg føler mig overbevist om, at hverken Finanzministeren eller det andet Thing vil lade det blive staaende, som det er. Det er altsaa den første vigtige Forandring, som er skeet, men om det egentlig skulde opfordre Thinget til hellere at gaar ind paa Loven nu end tidligere, det maa jeg tilstaae, kan jeg ikke troe. Det Andet, som er skeet, er det, som jeg allerede har berørt, at de 100,000 Rd. nedsettes til 75,000 Rd., men hvorlidet dette betyder i Forhold til alt det Dvrigte, har jeg noksom henledet Opmærksomheden paa, og det troer jeg ikke, jeg behøver at opholde mig videre ved.

Der staaer nu tilbage at see, om der da er andre Grunde, som kunde bevæge os til at stemme for dette Forslag, uagtet vi ikke ynde det. Man maa da opfaae det Spørgsmaal, „hvad skeer da nu, hvis dette Forslag ikke bliver vedtaget? Hvilken Risiko løber Folkethinget, hvis det forkaster Loven?“ Ja, mine Herrer! jeg kan see forskjellige Ting, som jeg kan tænke mig blive Følgen af, at dette Lovforslag ikke vedtages. Det Første, som bliver Følgen, er, at Regjeringen bliver nødt til med Sver og Kraft at tage fat paa en Omordning af den communale Bessatning. Det Første, vi risikere, hvis vi forkaste dette Lovforslag, er, at Regjeringen bliver nødt til at opfylde det Løfte, som blev givet i 1857 ved Communalloven, at vi snart skulde faae en saadan communal Bessatningslov, som efter Forholdenes Udvikling maa ansees ønskelig, men, mine Herrer, selv bortset fra dette Lovforslag, kan jeg ikke indsee Andet end, at det er Noget, vi allesammen overordentlig meget maae ønske. Bide vi ikke, at den communale Bessatning, som den nu er, lider af mange og store Ulemper? Bide vi ikke Allesammen, at, efterhaanden som de Midler, som Communerne skulde have ind gennem den directe personlige Skat, ere komne i en betydelig og stedse vorende Stigning, er det blevet vigtigt baade for Communerne og for de enkelte Skatteydere til Communerne, at der tilveiebringes nogenlunde faste Bessatningsregler at gaar efter? Bide vi ikke Allesammen, at overalt i en Mængde Communer maa man vende tilbage